

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE
PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van
«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

De man, die doden in vitriool oploste.

Sarret, de ongeveer zestig jaren oude zakenman, met eerbiedwaardige zilveren haren, zalvende gebaren en fijne kleren, bekend als een door en door eerlijk man, in afwachting dat hij voor de verkiezingen kandidaat wezen zou, spande zich in voor goede werken, stond niettemin terecht in de Assisenzaal te Aix-en-Provence.

Hij zat daar, de handen geklampt op de houten afsluiting, met voorovergebogen hoofd, onbeweeglijk, stijf, als een wassen beeld van het Musée Grévin.

Als hij de « ja's » hoorde uitspreken, die voor hem betekenden dat zijn hoofd op de guillotine vallen zou, trilden eventjes zijn lippen, puilden zijn ogen uit, werd zijn aangezicht hard. Het gelaat van iemand die geen medelijden kent.

Het werd een sensatiezaak, toen de misdaden van Sarret aan het licht kwamen. Hij, de man die eerbied afdwong, was niets anders dan een monster.

Hij lei zekere klanten en beschermelingen met tedere zorgen in de watten. Al dat vertroetelen beoogde niets anders dan levensverzekeringen binnen te kapen, zulks door het inschakelen

van tussenpersonen. De enen bracht hij aan hun einde door ze vergiftigde champagnewijn te doen drinken, onder voorwendsel hen op een zoet drankje te onthalen. Anderen schoot hij neer, zagezegd om ze aan hun handelszorgen te onttrekken. De moordenaar had er buitendien een nieuw middelje op gevonden om zijn slachtoffers

van tussenpersonen. De enen bracht hij aan hun einde door ze vergiftigde champagnewijn te doen drinken, onder voorwendsel hen op een zoet drankje te onthalen. Anderen schoot hij neer, zagezegd om ze aan hun handelszorgen te onttrekken. De moordenaar had er buitendien een nieuw middelje op gevonden om zijn slachtoffers

te doen verdwijnen. Hij loste hun lijken in een bad, met vitriool gevuld, op.

« De man die lijken vitrioleert ! » Die titel alleen zou volstaan om hem een plaats in de annalen der misdaden te bezorgen.

Van zijn verleden wist men niets af, kwam men nooit iets te weten. De misdaden, die hem ten laste gelegd werden, had hij binnen de tijdruimte der laatste vijf jaren vóór het uur dat hij rekenschap aan het Gerecht geven moest, bedreven. Het was bijna niet in te denken, dat het monster zou gewacht hebben, tot het op hoge leeftijd kwam, om zich als een doortrapt misdadiger te ontpoppen.

Van de vele misdrijven, waarvan hij verdacht werd, konden er slechts drie in aanmerking genomen worden : de verdwijning van Chambon, een oude priester, die van Néomie Ballandreaux, en die van zijn aan tering lijdende secretaresse Magali Herbin, opgenomen uit « zuiver » medelijden en door Sarret « verzorgd » tot aan haar dood.

Met hem stonden twee vrouwen, twee gezusters, voor die misdaden terecht. Zij waren achtereenvolgens zijn « vriendinnen » geweest, zij geraakten aan hem gekluisterd door een toevallige eerste moord. Zij zaten in de Assisenzaal, jong nog, en vergrijsd alreeds door te veel afschuw. De misdaden waren bedreven toen Sarret ze op de hoogte bracht. Van het ogenblik af dat zij ingelicht waren, begon hun marteling. Zij durfden niet spreken, zij konden hem niet ontvluchten. Hij bedreigde ze levend in de kuip met vitriool te werpen, zo zij hem mochten willen verraden. Geen seconde liet hij ze even op rust komen. Steeds speelde hij met hen gelijk de kat met de muis. Hun leven was een marteling van ieder uur. Zij geraakten als door angst vernietigd.

— Hij bekeek ons, stotterden zij tijdens het proces, met ogen waar ge u geen gedachte van kunt vormen. Zijn lach had niets menselijks meer. Voortdurend moesten wij comédie spelen, moesten wij liegen. Het was alsof de duivel zelf ons in zijn greep gekneld hield.

Die dag der maand October 1933 werden twee honderd vragen aan de jury gesteld : veertig bladen machineschrift. De juryleden hadden zich in het begin van de namiddag in deliberatie teruggetrokken.

Het « bevoorrecht » publiek stond opeengepakt in een kleine zaal, die denken deed aan een enge en verouderd geraakte theaterzaal. Opeengeperste lichamen met gespannen aangezichten. Even grote belangstelling buiten de zaal, om toch maar tot bij de muur te kunnen doordringen van de kamer waar een mensenleven op het spel stond.

Zes uren later weerklonk eindelijk een belletje. Al de zenuwen waren gespannen. In de zaal een ijle stilte.

En van de lippen van het hoofd van de jury viel het vonnis. « Ja » een eerste maal, « ja » een tweede maal, « ja » een derde maal.

De teerling was geworpen. Sarret, erkend als moordenaar, kon zijn hoofd niet meer redden. Het betekende de guillotine die op een der openbare plaatsen van Aix zou opgetimmerd worden.

Voor ieder der beide vrouwen tien jaar opsluiting.

En langs een trap in de wand verdween Sarret van het wereldtoneel...

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

De arme vrouw was onder de indruk van een somber voorgevoel; onbewust was zij aan het schreien geraakt, toen de deur van haar slaapkamer schielijk werd geopend en de heer van Heverboom, gevolgd door Karel Kwakbeen, binnentrad... Was de bliksem vóór haar voeten ingeslagen, dan zou Flora zo niet hebben geschrikt dan bij deze onverwachte verschijning. Zij verbleekte ijselijk en poogde naar de bel te grijpen, doch de krachten begaven haar schielijk, de stem bestierf op haar lippen, en zij zeeg, door schrik getroffen, als levenloos neer.

— Goed, zegde van Heverboom, dat vergemakkelijkt onze taak, gelukkig heeft zij niet geschreeuwd.

En zich tot zijn knecht wendend:

— Neem de lampetkom, en houd die onder het hoofd van mevrouw, wij zullen er dadelijk kort spel mede maken.

Karel gehoorzaamde. De wreedaard nam het hamerke uit zijn zak en de dunne nagel, plaatste deze zeer voorzichtig op de hersenpan van de ongelukkige vrouw en sloeg hem met zijn hamer in haar hoofd.

Flora bewoog zich niet, misschien was zij reeds van angst bezweken, alleen verloor zij een weinig dik bloed uit mond en neus, dat door Karel in de lampetkom opgevangen werd.

De nagel was zo kunstig vervaardigd, dat hij juist de huid verbeeldde van het hoofd en de wonde vulde, die door de punt was gemaakt. Men plaatste het lijk in een zittende houding op het ledikant en zette de lampetkom met bloed daarnaast. Toen reinigde Hendrik het hoofd van zijn slachtoffer en streek met veel vaardigheid het haar over de wonde van de vermoorde Flora.

— Zie, zei de wreedaard, nu zal de dokter niets anders denken dan dat zijn nicht aan een bloedspuwing is gestorven.

Al was Karel Kwakbeen een slechte kerel, toch werd hij door deze wrede daad bewogen.

— Mijnheer, zegde hij, gij hebt mij eens het leven gered, en ik heb u onderdanigheid gezworen; echter zou ik u verzoeken dergelijk spel met mij niet meer opnieuw te beginnen... Het is te wreed!

Van Heverboom begon duivelachtig te lachen.

— Matig uw gevoelen, zegde hij spottend, ik ben het met u eens, men heeft immers alle dagen geen huisvrouw te doden. Ik neem dus alle verantwoordelijkheid op mij en zal niet weder beginnen.

Even geheimzinnig, als zij gekomen waren, verlieten de moordenaars de kamer.

Hendrik van Heverboom, voor wie het niet moeilijk was geweest om in het binnenste van het kasteel onbemerkt te dringen, daar hij een sleutel van de tuin en van de slaapkamer van de ongelukkige Flora bezat, sloop als een boze geest met zijn dienaar naar het verlaten huis, waar zij, volgens afspraak, hun paarden hadden gestald.

De twee dieren hinnikten van vreugde, toen zij hun meesters

zagen; weldra leidde men ze naar buiten, de deur werd omzichtig gesloten en beide ruiters stegen te paard.

— Spoed gemaakt naar Gent, zegde Hendrik.

Karel stooft reeds de heerbaan op, en zijn meester meende hem te volgen, toen deze schielijk zijn paard inhield en bleef staan... Op geringe afstand van hem had hij een man bespeurd, die hem be-daard gadesloeg...

De maan was aan het afnemen; toch was haar zwak licht voldoende om te bemerken, dat deze persoon gewapend was, daar haar stralen op de loop van zijn karabijn weerkaatsten.

De schurk nam spoedig een besluit; hij trok zijn pistool en vuurde op hem, die hij voor een bespieder aanzag, en zag hem nederploffen. Hij wendde zijn paard om en volgde in volle draf zijn dienaar.

Hij was evenwel nog geen honderd schreden verwijderd, toen hij achter zich een karabijschot hoorde knallen; een kogel vloog door zijn haar. Hendrik verschoot. Hij drukte vinnig de sporen in de buik van zijn paard, dat hem als een wind heenvoerde.

V.

VRESELIJK VERMOEDEN.

De dienstboden van het kasteel waren, de volgende morgen, reeds lang aan hun werk. Niemand was gedurende de nacht in zijn slaap verontrust geworden.

Flora verliet gewoonlijk te acht uur het bed, en belde dan om haar kamermeid, die haar moest helpen aankleden, maar nu was het reeds meer dan negen uur en alles bleef stil in haar slaapvertrek.

De meid begon ongerust te worden, maar daar ze dacht, dat mevrouw toch niet lang meer zou toeven, begon zij in de eetzaal het ontbijt te bereiden.

De heer Meert had de vorige avond zijn nicht beloofd in de morgen te komen om, vóór de middag, samen het kasteel te verlaten.

— Ik zal, had zij gezegd, wat vroeger opstaan dan naar gewoonte; als gij te negenen hier zijt, zult gij mij reeds reisvaardig vinden.

De geneesheer was dan ook verwonderd, toen hij zich op het kasteel aanbod, zijn nicht in de eetzaal niet aan te treffen.

— Waar is uw meesteres? vroeg hij, is zij reeds in de tuin?

— Neen, mijnheer, antwoordde het meisje, mevrouw heeft haar kamer nog niet verlaten.

— Wat mag dat beduiden? Het is reeds over negen uur!

— Dit komt mij ook wonderlijk voor.

— Wees zo vriendelijk eens te gaan aankloppen, zeide de dokter, misschien heeft zij zich verslapen.

De meid begaf zich naar boven en klopte aan de deur van de slaapkamer van haar meesteres, doch kreeg geen antwoord. Herhaalde pogingen bleven zonder gevolg. Zich verstoutend, opende zij de kamer met de sleutel, die zij altijd bij zich droeg.

(Wordt vervolgd)

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT